

sprejme vsako delo kal smrti že ob svojem porodu. Zato se bo treba obrniti do njih z najresnejšim pozivom, naj nam ne delajo težkoč. Če že nočejo ali če nimajo poguma in moči aktivno sodelovati, naj nam vsaj ne škodijo. Škode nas pa obvarujejo najsigurneje, ako ne rabijo plurala: „Tega ne zmoremo“. Tu tudi ni na mestu „pluralis maiestaticus“. Take eksistence naj govore v ednini!

Kaj zmoreta trdna volja in pozitivno znanje, tega nas uči najjasneje naša mlada umetniška organizacija. Ljubljana jo je sprejela z nekakim suverenim nastopom. Tako približno, kakor sodi človek, ki mu pravi demon: „Snovi ne obvladuješ, toda pokazati ne smeš tega za nobeno ceno, torej . . . zabavljaj! Rizika, da izgubiš kaj ugleda, imaš pri tem ravnanju jako malo.“ „Ljudstvo“ te bo le občudovalo, kak „duševen velikan si!“ — Naša sreča je bila, da se možje, ki jih ni spoznal in priznal za umetnike lastni njih narod, niso ustrašili, da so šli med svet, tja, kamor spada umetnik! —

Tu so zato umestna vprašanja: ali naj ostane naš znanstvenik za vedno v zapečku? ali naj rabota i nadalje le za tujca? ali ne velja tudi za znanstvenika, kar so storili naši umetniki? Poguma je treba! „Skromna in tiha ljudstva pa so igrala še vsekdar vlogo — sužnjev.“¹⁾

(Konec prihodnjič.)

Od brega se reka zelena vali.

<p>Od brega se reka zelena vali razpenjena, razbrzdana, v daljavi tam daleč v naročje hiti oblastnega oceana,</p>	<p>O, to je šum in šepet in hrup v valovih temnozelenih, o, to je neizprosni obup v dušah zapuščenih . . .</p>
--	---

To je viharna, brezupna mladost,^{*}
 ki tava samotna po svetu,
 neomejena, brezmejna prostost
 v duha drzovitem poletu!

G. Koritnik.

¹⁾ A. Aškerc „Za vseučilišče v Ljubljani“. „Ljublj. Zvon“ štev. 12., 1901.
 „Ljubljanski Zvon“ 1. XXIX. 1909.